

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Και ήδη κατάκειται νεκρός εντός του τάφου του ο πρώτος πολίτης της αναγεννηθείσης πατρίδος. Ξεμνή και άπειπτος, ως υπήρξεν ο πολυσχολος αυτού βίος, έτελέσθη κατά την εκδηλωθείσαν τελευταίαν του βούλησιν, ή πάνδημος του σκήνου αυτού κηδεία.

Το ειλκιρινές πένθος και ή στυγνή λύπη ολοκλήρου λαού αντικατέστησε την ψευδή επίδειξιν της σιρασιωτικής παρατάξεως, την πληθύν των πολυτελών και βραχυτών στέφανων και τον άτελεύτητον άριθμόν των επίκενδων λόγων. Τοιούτους άνίρας ουχί οι λόγοι άλλ' αί πράξεις μεγαλύνουσι. Σύμπασα ή πόλις έν προφανεί κτηφρείσθ, έν εκδηλωμένη λύπη, έν ολοθυμείς και κλαυθμιαίς παρηκολούθησε την έκτακτως επιβάλλουσαν νεκρικήν πομπήν μέχρις αυτού του τάφου, όπως τελευταίον ριφή βλέμμα οικτου, τελευταίον χύση δάκρυ επί της πρόωγος άρχαπαθείσης έν των κόλποι της άπορρηκισθείσης Έλλάδος μεγαλίας εκεί ης μορφής, όπως θλίψη μετά πάλμων κρηδαίε την χείρα της αδελφής αυτού, της υπέρου ταυτης γυναικός, της συνταξιασής υλόκληρον αυτής τον πολύτιμον βίον υπέρ της δόξης, υπέρ του μεγαλείου του μεγάλου αδελφού της. Αί καρδιαί συνσφιγγοντο έν του πένθους, συνετριβοντο έν του άλλους επί τη άπωλειά του επιφανούς άνδρός.

Και δέν ήτο μόνη ή πρωτεύουσα ήτις έν θρήνοις περηκλούθησε την κηδείαν εκείνου, άλλ' άπασα ή Έλλάς, άλλ' ολόκληρος ο Έλληνισμός έν συντριβή ψυχής και καρδίας, έν άνησυχία και άβεβαιώτητι περί του μέλλοντος, προέπεμπεν έν άπελπισία και λυγρή πένθη μέχρι της έσχάτης κατοικίας του τον μονάρχηβον υιόν της, την μόνην της έλπίδα.

Και υπήρξαν άνθρωποι και υπήρξαν θαυμαστα του, είντες ήδυνάτου να πιστεύουσι την άνήκεστον συμφοράν, ήδυνάτου να πιστεύουσι, ότι κατεβλήθη, ότι κατέπεσεν ο άκλόνητος εκείνος στύλος, ότι κατενικήθη υπό του θανάτου ο χαλύβδινος εκείνος οργανισμός, πρό της θελήσεως του όποιου τά παντα έκάρπτοντο.

Όλον εκείνο το άπειρον πλήθος έν επιγνώσει της ένσκηψάσης διά την πατρίδα, διά τον Έλληνηισμόν άνεπανορθώτου συμφοράς, έθρήνη, ώλοφύρετο διά την άπωλειάν του εξόχου άνδρός της, του μεγαλυργήσαντος δι' αυτήν, του άφιερώσαντος και θυσιάσαντος τον βίον πάντα, ως φιλοστεργον τέκνον, ύπέρ του μεγαλείου της, υπέρ της δόξης της, υπέρ της ευημερίας της, του άνδρός εκείνου, παρά του όποιου άνέμενε την πραγματώνει των πόθων της, των ιδανικών της, της μεγάλης ιδέας της με την όποιαν την έγκλούχισε: του άνδρός εκείνου, παρά του όποιου άνέμενε και προσδόκω μετά πεποιθήσεως την πλήρωσιν του ιδεώδους της, της άποδόσεως της γλυκείας έλευθερίας εις εκατοντάδας χιλιάδας ύποδούλων τέκνων της.

Και δικαίως ή πατρίς ήλπισε πάντα ταύτα παρά του μεγάλου νεκρού. Ουδείς πρό του Χαριλάου Τρικούπη ήσκησεν επί του εθνικού ήμών βίον τσαούτην επίδρασιν όσσην αύτός. Τα πάντα διά της άκαταβλήτου θελήσεώς του, διά του άδαμάστου χαρακτήρός του, διά της έν τώ καλώς άλυγίστου έπιμονής του, διά της ευρυμαθείας και ρητορικής του εινότητας και του υπέρου του έν παντί, μετερρύθμισε και άνεκαίνισε και από μικράν και ταπεινήν άνδειάζε την έως τότε εις την μικροπολιτικήν και κομματικήν διαμάχην σπαρρασομένην Έλλάδα μεγάλην και ευρωστον, όπως έν παρακλήλου μετά των άλλων κρατών βραδύτη την όδόν της πρόόδου, της ευλείας και του πολιτισμού. Από των ήμερών αυτού επεκυώθη το κοινοβουλευτικόν και συνταγματικόν ήμών πολιτεύμα, από των ήμερών αυτού ή ρητορική έν τη Βουλή ύπέστη άναμόρφωσιν και ενεκαίνισθη επί άλλων βάσεων ο κυβερνητικός έλεγχος, επί των ήμερών αυτού έρρυθμίσθησαν επί νέων άρχών αί πολιτικά και κοινωνικά ήμών σχέσεις.

Επί των ήμερών αυτού ή γώρα ήμών έστρώθη διά σιδηροδρόμων και διεσχίσθη υπό ήδων, αίντες άνέπτυξαν την συγχεινωϊάν και το έμποριον. Αυτός είνε ο κατασκευάσας λιμένας, ο άναμορφώσας την διοίκησιν και την δικαιοσύνην διά των καταλλήλων νομοθετημάτων. Αυτός συνέταξε τον στρατόν και κατέστησε την πατρίδα αξιόμαχον ναυτικήν δύναμιν διά της κατασκευής θωρηκτών και άλλων κατά θάλασσαν έφοδίων και του καταρτισμού των στρατιωτικών και ναυτικών σχολών.

Τέλος τά πάντα δι' αυτού άνεμορφώθησαν και άν τό έργον του δέν περισταται σήμερα ολόκληρον εις τούτο δέν πταίει ο μέγας πολίτης, άλλ' ή άγαλιώτος δημοκρατία και φιλοπροτιμία, ήτις επανειλημμένως, διέκοψαν αυτού το έργον όπως συσσωρεύσει επί της ταλαινίας πατρίδος ναυάγια και έρείπια, τά όποια ή γίγας αύτός επανερχόμενος εις την άρχήν με θυσίαν της δημοτικότητός του αλλά με την άκράδαντον πεποιθήσιν ότι υπήρτειε την περσιλημένην πατρίδα υπέρ της όποιας και ψυχήν και καρδίαν και σώμα και νούν άφιέρωσε, προσεπάθει να περισυλλέξη και έν των συντριμμάτων τούτων να κατασκευάσει και πάλιν το κλιθωνισθέν σκάφος.

Άλλ' άπέκαμε, άλλ' εκουράσθη έν της τοιαύτης άνισου πάλης. Δέν άνέμενεν αντιπάλους ίσης προς αυτόν ικανότητας, δύναμειως και θελήσεως άνέμενε όμως αντιπάλους με περισσότεράν καρδίαν, με περισσότερον πόνον. Εάν τοιούτους είχε το έργον του σήμερα υπέρλαμπρον θά έφώτιζε την Έλλάδα. Άπογοητεύθη επί τέλους έν της έλλείψεως της προσκομιστής πανταχούθεν ύποστηρίξεως και της συμπράξεως εις το έργον του, και ύποκύνδω εύλαβώς εις την τελευταίαν της εθνικής έτυμφορίας άπόφρασαν απευκακύνθη της πατρίδος όπως μη νομισθί ότι μένων έν αυτή

ήδυνάτω να παρακλώσει το έργον του διαδεχθέντος αυτόν επί την άρχήν.

Μακράν όμως διαμείνων έθλιόετο ή καρδιά του, συνετριβέτο το σώμα του και υπέκυψε τέλος εις γήν ζήνην, άφίλος και μόλις δυνήθεις να ίδω το ύστατον φιλάτην και λατρευτήν αδελφόν.

Άπέθανε μακράν της πατρίδος την ύποικν τόσον ήγάπησε και υπέρ της όποιας τόσον ειργάσθη.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Άμέσως μετά την λήξιν των Όλυμπιακών άγώνων, έτερον σημείον άπεκακλώθη εθνική: πρόόδου ή καλλιτεχνική έκθεσις, παρουσιάσασα εκπληκτικά αληθώς άποτελέσματα. Τετράς φιλοτέχνων άποτελουμένη υπό των βουλευτών κ. κ. Θεοδώρου Βελιαντίου, Άριστομένου Βαλέττα, του λοχαγού του μηχανικού κ. Δούσανη και του κ. Πέτρου Κανάκη, ειργάσθη μετ' ένθουσιασμού αληθώς υπέρ της ιδέας της ιδρύσεως ένικισίας καλλιτεχνικής έκθεσεως και κατόρθωσε να άποτελέσει τοιαύτην, έπισπάσασαν το γενικόν θαυμασμόν. Η κοινωνία επεζήτησε πλέον τοιούτον κατ' έτος καλλιτεχνικόν κέντρον, ένθα να συγκεντρώται ή καλλιτεχνική παραγωγή, και ήτις έν φ' άρ' ένός θά ένίσχυε τούς καλλιτέχνας διά της κανναλώσεως των έργων των, άρ' έτέρου θά διευκόρυνε βραχυμένον το καλλιτεχνικόν αίσθημα παρ' ήμιν, άρτυνίζουσα αίσθηματά ύποκλινόμενα έν τη ψυχή της ήμετέρας φυλής. Και ήτο αληθώς καιρός πλέον. Η ελληνική κοινωνία ούσιωδώς μετέλλαξεν από της εποχής, καθ' ήν διά του αυτού μέτρου έκρίνοντο έργα του Βάν Δάικ και χωμολιθογραφίαί του χειροτέρου είδους. Παρά τή νεωτέρας γενναίας έμμερσθή το αίσθημα του καλού, και ήρξατο θεωρουμένη ως ανάγκη και ή άπόλαυσις των έργων της τέχνης.

Η άνανερωμένη έκθεσις και ή πραύτην άνεπτυχθείσα κίνησις και αί εκατοντάδες των έπισκεπτομένων ταύτην, μεθ' όλην την μονόδρομον είσοδον, και αί γυνόμεναι άγοραί διαφόρων εικόνων μαρτυροῦσι την αλήθειαν των ανωτέρου ισχυρισμών μας. Η έκθεσις περιλαμβάνει πλέον των 120 έργων γραφικής και όλίγη γλυπτικής. Άλλ' έν τη έιλογή των έργων έπιστήθη μεγάλη προσοχή, ώστε δέν ύπάρχουσι ή έργα καλλιτεχνών, διακρινόμενα έν τώ ελληνικώ κόσμω. Έκτός έλαχίστων εξαιρέσεων, αί κράτιστοι των ζωγράφων άντιπροσωπεύονται διά θυμαριστά αληθώς πινάκων. Ο έν Μονάχω διατρίβων κ. Ίακωβίδης έκθέσει τον μεγάλον αυτού πινάκα «Τό κονταέρτον» την βάσιν της έκθέσεως ταύτης, έργον όπερ έβραβεύθη εις δύο έκθέσεις την του Μονάχου και του Βερολίνου. Το έργον παριστά άφελή εικογενειακή σκηνήν. Μήτηρ νεκρά κρατούσα επί έδρανου ζυλίνου το θυγάτριόν της, βλέπει εισερμύοντα τά τέσσαρα τέκνα της έν τώ πτωχικώ θαλάμω και

άνακρούοντα τά μουσικά όργανα, το μιν τύμπανον, το δε κορίτσι το τρίτον άλλο όργανον και το τέταρτον το ποτιστήρι του κηπαρίου. Το συμπλέγμα των παιδίων τούτων έντός του άπλέτου φωτός έχει τοιαύτην αίνησιν και ζωήν και δύναμιν, ώστε νομίζει τις ότι ύπερπύδων το πλαίσιον της εικόνας θά εισέλθη και θ' άνακηγθί έν τη εύρροσινήν εικογενειακή συνάφραϊ. Έν τώ πινάκι τούτω βλέπει τις ότι θανατάει εις τάς άποραμίλλους εικόνας του Ίακωβίδου, ειργάταιαν περί το συμπλέγμα, σγείδιον έζεχον, προσπτικήν και χρώμα. Η άξια του έργου είνε 15,000 φρ. γρ. Ίσως δυσκόλιος έν Άθήναις θά εύρεθί άγοραστής, και όμως το άριστούργημα τούτο δέν πρέπει να έξέλθη της Έλλάδος. Είνε καιρός πλέον να σκεθθί και ή πολιτεία και οι άνεκαίνιστοι Έλλήνων, ότι όσον ν' άποτελεσθί εθνική πινακθήκη και ότι διά ποικίλους λόγους έργα τοιαύτης δύναμειως Έλλήνων ζωγράφων πρέπει να χρησιμεύσουσι διά την μέλλουσαν εθνικήν πινακθήκην.

Τρία έργα έχει έκθέσει ο καθηγητής του Πολυτεχνείου κ. Λύτρας «Τό ζεπούλιμα», «Καί μυροδάτες τρεις» και «Την τελευταίαν ήδονήν». Το ισχυρόν τάλαντον του κ. Λύτρα είνε πασιγνωστον ένταύθα, υπό τάς έμπνεύσεις δε τούτου έμμερσώθησαν και άνεπτύχθησαν όλοι σχεδόν οι νεώτεροι Έλληνες ζωγράφοι.

Ο κ. Βολωνάκης έκθέσει μίαν μεγάλην θαλασσογραφίαν, ο κ. Χατζόπουλος έτέραν, εις ήν διακρίνεται ροδόχρυσον φώς και διακρίνονται από μακράν αερόδη τά βουναί της Βαρσσοβας. Παρά τάς θαλασσογραφίας ταύτας το «Αντιδωρον» του κ. Ράλλη, ή αναπαράστασις του έσωτερικού βυζαντινού ναού, ένθα οι εκκλησιαζόμενοι, λαμβάνοντες από της χειρός του ιερέως το αντίδωρον, άπέρχονται του ναού, είνε όντως εξόχος. Είνε εικόν μις άπόψεως του ελληνικού βίου, έν από χρόνων μελετá και σπουδάξει ο Χιος ζωγράφος. Δύο εικόνας του έκθέσει έτερος Έλληνας καλλιτέχνης, έν τώ έξωτερικώ ούτος διαμείνων, ο κ. Κουρτεβκι. Και έτέρας δύο «Παρά τον Έργάτην» και τον «Αλιέα» ο κ. Κατζόπουλος, τό «Εσωτερικόν του Όδείου Ηρώδου του Άττικου» ο κ. Φωκας, έπιτραπέζια τινα ο κ. Οικονόμου, δύο σκηνογραφίας άνατολικώς ο κ. Τσοκάνης, μικρά τινα έργα αί αδελφαί δεσποινίδες Προσαλέντη, ο έν Πάτμου εύελπις καλλιτέχνης κ. Ίωαννίδης, πάντες έν των μέλλων γνωστών και έν των μέλλων προσφιλών ελληνικών ταλάντων.

Εις τάς έτέρας πλευράς της εύρείας αίθουσης έκτίθενται αί ύδατογραφίαί, τά παστέλ και έργα τινα γλυπτικής των κ. κ. Βρούτου και Ξανάκη. Ο Κερκυραϊος ύδατογράφος κ. Γαλλινας μετά της κυρίας του έκθέσει τεσσαράκοντα και πέντε έργα. Ο κ. Γαλλινας πανταχού και πάντοτε όσάκις έκθέσει έργα του έπισπá τον θαυμασμόν, ως έκτεθώσι δε, άνάρπαστα γίνονται ταύτα. Πρώτην φερών όμως παρουσιάζει εις το δημόσιον έργα της ή

κυρία Άγγελική Γαλλινα και άποκαλύπτεται καλλιτέχνης πολλής δύναμειως και καλλιθεσίας, άσχυλουμένη κυρίως εις τά έπιτραπέζια. Τα «ροδάκινα» και τά «ροδά» της, ως και ή «αυλόχοστά» της εις το είδος των είνε έν των άριστων έργων, δεικνύοντα το καλλιτεχνικόν τάλαντον της νεαρής δεσποίνης, ήτις υπό τάς όδηγίας του συζύγου της, διαπλάττεται εις καλλιτέχνηδα, τεινούσαν να καταλάβη διακεκρημένη θέσιν μεταξύ του καλλιτεχνικού μικροκόμου μας. Έτερος Κερκυραϊος ζωγράφος, ο κ. Μπουκασιόμης, μηδούλος ύπολειπόμενος του συμπόλιτου του ύδατογράφου, έκθέσει έργον του, όπερ είνε αληθώς άριστούργημα. Διαμείνων έν Ρώμη διετέλει άγνωστος παρ' ήμιν μέχρι της ήμέρας, καθ' ήν ο κ. Βελιαντίτης έδημοσίωσε την σκηνογραφίαν του και έγνώρισεν εις την ελληνικήν κοινωνίαν το τάλαντον αυτού, όπερ έν Άγγλίξ και Ίταλίξ ήτο πασιγνωστον. Διά της εικόνας του δε κατέδειξε πόσον ήτο άξιος του θαυμασμού, έν άπολαμβάνει.

Ο κ. Αιμίλιος Προσαλέντης είνε έπίσης Κερκυραϊος, έν Άθήναις όμως διαμείνων, θαλασογράφος, έν δε τη άθηναϊκή κοινωνία είνε πασιγνωστος και δέν ύπάρχει αΐθουσα άθηναϊκή, ήτις να μη κομηται δι' ένός έργου του, όπερ διαπνέει ή ποιησις και ή χάρις. Έπίσης ο κ. Φωκας δεκάδα ύδατογραφιών έκθέσει. Η αλήθεια, ή χαρακτηρίζουσα τά έργα του, δέν λείπει και από τά έκτεθειμένα. Δυνατά έργα, φυσικά έργα, έν οίς διακρίνεται ή άθηναϊκή φύσις έν όλη αυτής τη ζωή.

Ο νεώτερος πάντων των έκθετών είνε ο κ. Μαθιόπουλος, άλλ' ούτος από της πρώτης έμμερσείσεως του κατέκτησε την θέσιν του. Απότά πρώτα σχεδιάσματά του έπεράνην άληθώς καλλιτέχνης, είχαν έμμερσιν την παρισινήν καλαισθησίαν, την γαλατικήν χάριν, ήν βλέπει τις εις τά παστέλ του. Το μέλλον ευρύ διανοίγεται εις τον νεαρόν μυστην της τέχνης. Η δόξα βεβαίως δέν θ' άργήσθ πολύ να τον καταστήσθ πασιγνωστον, όπως αί συμπαθείαι της άθηναϊκής κοινωνίας τον κατέστησαν ήδη συμπληθέστατον μεταξύ ήμών.

Η γλυπτική δέν άντιπροσωπεύεται έν τη αυτή άφθονία, έν ή και ή ζωγραφική, αλλά προπλάσματά τινα του κ. Ξανάκη, του έν του άρχαίου ελληνικού κάλλους έμπνευμένου καλλιτέχνου, μεγάλως προσελκύουσι τούς έπισκέπτας. Ο «Μουσοτραφής», ο «Λόρδος Βύραον» και τινα άλλα δεικνύουσι την δύναμιν της έμπνεύσεως και της έκτελέσεως του καλλιτέχνου. Και ο κ. Βρούτος έκθέσει έπίσης δύο προπλάσματα και τμήμα του δωδεκαθέου του, όπερ έπιολήθη ως γνωστόν εις την Νέαν Υόρκην.

Τοιαύτη είνε έν συντόμω ή έκθεσις κατά το πρώτον αυτής έτος. Η έπιτυχία της κατά τούτον είνε ευάρεστος, καθ' όσον κατέδειξεν ότι έν τη ελληνική κοινωνία δέν είνε ξένον το αίσθημα του καλού.

Περιστατικά τινα, ασήμαντα όλωσ, συμπτώσεις τινές περιεργαί και άλλόκοτοι έπέφερον πολλάκις άνυπολόγιστους καταστροφάς και συμφοράς, ως λ. χ. όλίγησ σταγόνες βροχής κατά τον Βίκτωρα Ουγκώ άπόλεσαν τον Ναπολέονα έν Βατερλώ και ήλλαξαν καθόλου τον χάρτην της Ευρώπης, ως έπίσης κατά τινα σκέψιν του Πασχάλ, άλλος θά ήτο ο σημερινός χάρτης του κόσμου, έν ή μήτη της Κλεοπάτρας ήτο μικροτέρα.

Άλλά τίς ποτέ θά έπίστευεν, ότι μία φράσις, μία μόνον λέξις, έν άπλεόν στοιχείον του άλφαβήτου πολλάκις, έναλλασσόμενον προς άλλο, συντέτειν εις την πτώσιν θεατρικών έργων; Τις θά έφαντάζετο ότι μία παράκαιρος χειροορία, μία έπουσιώδης παραλείψις, έν επί πλέον βήμα, συντέτειν πολλάκις εις την άποτυχίαν έργου ή και προς γελαιοποίησιν αυτού κατά τάς πρώτας παραστάσεις;

Και όμως το περίεργον και άλλόκοτον αυτό φαινόμενον, από της συστάσεως αυτής του θεάτρου μέχρι της σήμεραν, έκτελει το σατακόν του έργον ήμοσιώδς και άναλωσιώτους. Αν άντατρέξωμεν εις άρχαιοτάτην εποχήν θά ίδωμεν τον ήθοποιόν Ηγήσιπον όλίγου δειν γενομένου αίτιον της καταστροφής του Όρέστου του Ευριπίδου. Έν μιζ των ώραιότερων σκηνών του δράματος καθ' ήν ο Όρέστης, μετά την μανίαν του, άναλαμβάνει τάς αισθήσεις του, ο ήθοποιός Ηγήσιπος, ο ύποδύμενος τον ήρωα, μη λαβών καιρόν να συνέλθη έν της παραφορμής, μετέβαλε την φράσιν: γαλήν' ο ω εις γαλήν' όρω. Ευνότητα είναι ποίαν έντύπωσιν παρήγαγεν ή άπροσεξία ούτη εις τούς άκρατάς, οίντες έξέσπασαν εις άκρατούς γέλωτας. Λέγεται μάλιστα, ότι μερικοί ήρχισαν να φωνάζουν και την γαλήν: ψίτ! ψίτ!...

Της αυτής άκριβώς φύσεως πάθημα έπαθε και τις των νεωτέρων γαλλών ήθοποιών, όστις μέλλων να είπθ το ήμιστίχιον:

Arrête, lâche, arrête!...

ταραχθείς έν του πυκνού άκρατηρίου είνεν:

Arrête la charrette!...

Το άκρατηρίον δέν ήθελε περισσότερα διά να άρχίσθ τά γέλια.

Arrête donc la charrette! έκρυύαζον πανταχούθεν. Ότε δε ένεφανίσθη και πάλιν επί σκηνής ο αυτός ήθοποιός, έγένετο δεκτός διά των κραυγών: La charrette! La charrette και... το δράμα έπεσε!

Βρομειώτερον είναι το πάθημα του ήμετέρου ήθοποιού Δρακοπούλου. Υποδύμενός ποτε δευτερεύον τι πρόσωπον έν τώ δράματι ο Ολοφέρνης και άποτεινόμενος προς τούς άναχατιτίκοντας αυτόν ήθοποιούς, άντι να είπθ: «άφήσατέ με να χύσω τά έντερα αυτού του άχρείου!...» είπεν: «άφήσατέ με να χ...» ά έντερα αυτού του άχρείου!...» Φαντάζεται τις εύ-

ΕΚ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ ... ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ!

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ

κόλως τήν θέσιν του άκροατήριου, εύτινος ούτως έξ άπρόσπουτο προσεβλήθησαν τά όσφραντικά όργανα. Συνέπεια του γλωσσικού αύτου όλισθήματος ήτο ή μη επανάφισ του δράματος.

Ήρωε πολλών τειούτων contrepertes, ως τας όνομάζουν οι Γάλλοι, υπήρξεν ή μακκρίτης Άνδρονόπουλος. Ούτος τον άικον της μοιχείας έν τή Λουκρητία Βοργία τον μετέβαλεν εις άικον χμίας! Τήν φράσιν «θά σε σκοτώσω κακούργε» έν τή Άριστοδήμω μετέτρεψεν εις πολύ κακόηχον τειούτην. «Ο κ. Κοτοπούλη, άπήγγειλεν έσχατως εις τας «Δύο όφρανας» μελοδραματικώτατα της έξης χιαστήν ούτως έπειν φράσιν «έχετε όφθαλμούς διά να άκούετε και ότα διά να βλέπετε;»

Άλλ' εις τοιαύτας στρεβλώσεις λέξεων υπόκεινται εύκολώτερον ως έκ της γλώσσης των οι γάλλοι ήθοποιόι. Άρκουμένα εις όλίγα παραδείγματα.

Νεαρά ήθοποιός, ύποδυομένη τόν πρόσωπον της Καμίλλης, άντι να είπη προς τόν άδελφόν της και τόν έραστήν της :

Que l'un de vous me tue et que l'autre me venge ! ειπε :

Que l'un de vous me tue et que l'autre me mange !

Έτερα έπίσης ήθοποιός έν τώ προσώπω της Άγριππίνης άντι να είπη :

Mit Claude dans mon lit et Rome á mes genoux ! ειπε :

Mit Rome dans mon lit et Claude á mes genoux !

Έτερος πάλιν ήθοποιός άντι να είπη :

C'en est fait, il est mort, έκραύγασεν :

C'en est mort, il est fait !

Ο Monnet, ή γηραιός regisseur του παρισινού Ambigu-comique, συνεπεία γλωσσικού τίνος όλισθήματος, ένεκα του όποιου ωλίσθησε και τόν έργον έν ό έγένετο, παρητήθη της θέσεώς του. Έπεδύετο ποτέ έν τινι δράματι του Bouchardy τόν πρόσωπον έμπιστου ύπηρέτου· ή ήρωε του δράματος άπήρχετο της σκηνής, λέγων προς τήν μητέρα του και τήν μηστήν του ό τι μετέβαινε να φρονεθή. Αίφνης άντηγεί εις πυροβολισμόν : «ό Ραούλ έφρονεθθη» έκραύγασαν οι δύο γυναίκες και έπεσαν γονυπετείς.

— Ηουχάσατε, κυρία, κραυγάζει ή έμπιστος Monnet, είσερχόμενος επί σκηνής, le raté a fusil !

Τό δράμα, έννοείται, από της στιγμής εκείνης μετετρέπη εις κωμωδίαν.

Έτερος ύποψήσιος ήθοποιός επί δύο όλοκλήρους έβδομάδας έμελέτα την μόνην φράσιν ήν είχε να είπη έν τίνι δράματι. Τό έσπέρας της παραστάσεως συγκινηθείς εις άκρον, άντι να είπη : «le roi se meurt», ειπε : «le meurt se roi !»

Τό ανέκδοτον αύτό μάς ύπενημιζεί παρόμοιον πάθημα της ήμετέρας πρωταγωνιστριας κ. Τ. Έπρόκειτο να έσθθ έν τώ μακκρίχ τή λήξει θεάτρο των Όλυμπιον εύεργετική παραστάσις ύπερ των Άλεξαν-

δρινών προσφύγων, τή συμπράξει Έλλήνων και Γάλλων ήθοποιών, έν οι και ή άοιδός κ. Reine. Οι Έλληνες ήθοποιόι είχαν άναγγείλη τήν μονόπρακτον κωμωδίαν του Μολλιέρου «ή Καρατισσα», εις τήν μεταφράσιν της όποιος υπήρχεν ή γαλλική φράσι : «ma chère», ήν έμελλε να είπη ή κ. Τ. Η φιλότιμος ήθοποιός επί δύο όλοκλήρους ήμέρας άπήγγειλε μεγαλοφώνως τήν φράσιν ταύτην, μόνον και μόνον διά να έκμαθη τελείως τήν προσφράν του ch. Τό έσπέρας τόν θεάτρον ήτο ύπερπλήρες έκ του καλλιτέρου κόσμου των Άθηνών, χειροκροτούντος έκθυμώς τό άσμα της κ. Reine. Ήθε και ή σειρά των Έλλήνων ήθοποιών. Είσερχεται επί σκηνής ή κ. Τ. και με ύφος μεγαλοπρεπές λέγει προς τήν άδελφήν της : «Δός μου μά χέρ !» Εις τό άκουσμα του μά χέρ ή κόσμος έξερραγή εις ά ρακτήτους γέλωτας και ή κωμωδία διεκόπη.

— Άμ' ήτο δυνατόν να μη διακοπή ή κωμωδία, ειπέ τις τότε, με ένα τέτοιο διεθνές μαχαίρ' !

...

Άλλά και οι άπροσεξίον των όδηγών της σκηνής ούκ όλίγον συνετέλεσαν προς καταστροφήν θεατρικών έργων.

Ο Γάλλος ήθοποιός Μπαρόν ύποδυόμενος ποτε τόν πρόσωπον του άρχιερέως εις τήν «Αθάλιαν» έπρόκειτο να όμιλήσθ προς όμιλον λευιτών, όστινες έν τούτοις δέν έπαρουσιάζοντο έγκαίρως επί σκηνής. «— Ένας λευιτής άς έλθθ», φωνάζει ήμιφώνως. «— Ένας λευιτής», κραυγάζει δυνατώτερα ... Τιποτε ... «— Μωρέ ένας λευιτής για τόν Θεό άς έλθθ επί τέλους», έφώνωζε. Τό άκροατήριον ήρξατο να γελά, ή σκηνή άπέτυχε και ή λευιτής δέν έφρανη.

Όμοιον του άνωτέρω είναι και τόν έξής των ιδίων μας ήθοποιών. Κατά τήν τελευταίαν πράξιν του «Δημίου της Ένετίας» εις μίαν των σκηνών πρόκειται να σημάνουν έκ των παρασκηνίων μεσονύκτιον. Ο επί τούτω ύπάλληλος, άποκοιμηθείς ίσως, έλησμόνησε τόν καθήκον του· έν τούτοις ή ύποδυόμενος τόν Άλφιέρν άφου μάτην περιέμενε ν' άκούσθ ήκούν τόν μεσονύκτιον, έξηκολούθη τόν μέρος του λέγει προς τόν ή ή σκηνής εύρει όμειον κ. Κοτοπούλην : — Άκούεις ; — Κτύπα μωρέ, φωνάζει ή κ. Κοτοπούλη προς τόν ύπάλληλον, άλλ' ούκ ήν φωνή, και ούκ ήν άκρόασις ... — Άκούεις ; έπαναλαμβάνει ή Άλφιέρν. — Όχι, άδελφέ, δέν άκούω τιποτε, κραυγάζει γεγονόςικα τή φωνή ή κ. Κοτοπούλη και άπέρχεται. Έύθυς άμέσως ήκούσθη έκ των παρασκηνίων, ούχι πλέον τόν μεσονύκτιον, άλλά τόν ξυλοκόπημα και οι φωναι του δυστυχού ύπάλληλου. Έννοείται ότι μετά τό συμβάν αύτό, ή αύλεια κατήλθεν, ή κόσμος άπήλθε και τό δράμα δέν έπανήλθε πλέον επί σκηνής.

Ούχι έντελώς της αύτης φράσεως γεγονός άλλ' άναλόγον τι συνέβη και έν τώ παρισινώ θεάτρο του Άπόλλωνος με τόν κ. Άλεξιάδη. Δέν ένθυμιζομαι πλέον άκρι-

βώς περί τό τέλος τίνος δράματος έκαιτο χμαί ψυχρραγών και σπαίρων υπό τούς τελευταίους σπασμούς της άγωνίης, ότε από της πλατείας πρόωρος τις άκροατής των συγκινητικών σκηνών του Δ' Ένερύ ήρξατο να κλαίη. Σούτ ! κραυγάζει ή κ. Άλεξιάδη. Τό μικρό έξηκολούθει να κλαίη. Σούτ ! άναφωνεί και πάλιν ή ψυχρραγών, πλην τιποτε ... Ότε έκτός άυτου πλέον ή έπιθανατος κραυγάζει με όλην τήν δύναμιν των πνευμόνων του : — Μα δέν βρισκαται κανένας χριστιανός να βγάλθ έξω έκείνο τό γαρνιάριε ! ... ειπέ και άπέθανε ... άφου προηγουμένως λέθανατ και οι άκροαται όλοι από τά γέλια !

Πλήθος παρομοίων σκηνών και άνεκδότην δύναται τις να εύρη εις τόν Άπομημονεύματα του Préville, του Cellé και εις τήν Galerie du Théâtre Français του Lemazurier.

Φαντασθήτε τώρα προς στιγμήν και τόν δυστυχή συγγραφέα, εύτινος στρεβλώνουν ούτω τας φράσεις ή γλωσσικουόισι ά' άπροσεξιών τό έργον.

Διηγούνται περί του Μολλιέρου τά έξής :

Κατά μίαν παράστασιν του «Ταρτούρου» προσεκήληθ υπό του Champonelé έν τώ θεωρείω του. Ότε ήρχισε να τόν συχαίρη διά τήν έπιτυχίαν του έργου, ήκουσεν αίφνης τόν Μολλιέρου κραυγάζοντα : «Α ! σκύλε ! α ! κακούργε !» και να κινή τήν κεφαλήν του ως δαιμονισμένος. Ο Champonelé ένόμισεν ότι κατι έπαθεν ή Μολιέρος και ήρξατο να άδημονή, ότε άντιληθθείς του πραγματος ή δεύτερος ειπέ : «Μην έκπλήττεσθε διά τήν παρασφράν μου ήκουσα ένα ήθοποιόν άπαγγέλοντα λαθησμένως τέσσαρας στίχους του έργου μου και δέν μπορώ να βλέπω τά παιδιά μου να τά μεταχειρίζονται κακοτρόπως χωρίς να ύποφέρω σάν δαιμονισμένος.

Εις των ήμετέρων, ή κ. Προβελίγγιος, κατά μίαν των παραστάσεων της Κάρικ τ c Αημου, τόν έσυγχίσθη έκ των άπροσεξιών της κυρίας Παρσκακουπούλου. Όστε εάν δέν έκρατείτο υπό τίνος των παρευρισκομένων έν τοίς παρασκηνίοις, ήθελεν έξέλθει επί σκηνής, αύτός, ή ήρωώτερος και ψυχραιμώτερος των Έλλήνων, ν' άρπάσθ τήν τραγώδην και να της κάμη... και μεις δέν ζεύομεν τί, άφου δέν έξετέλεσε τόν σκοπόν του.

Επίσης έξω φρενών έγένετο και ή κ. Κριμπούρογλου, θεώμενος από της πλατείας του θεάτρο τόν ύποκρινόμενον έν τή Νεράδ'ι τόν πρόξενον Φοβέλ καπιζόντα μακκρίως άπ' αρχής μέχρι τέλους της πράξεως συγκροτον ... με έπιστόμιον ! ...

Τά προαναφερθέντα ανέκδοτα, φρονούμεν ότι είναι άκριτά να πείσουν, άν όχι τούς άνοηρώτασ μας, άλλά τούς άπιστευχόντας συγγραφείς τουλάχιστον, ήμετέρους τε και ξένους, ότι τά έργα των άν άπέτυχον, άπέτυχον ... έξ άπροσεξίας των ήθοποιών !

Όπερ εδει δείξει !

ΝΙΚ Ι ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΦΛΑΜΜΑΝ
(Νικητής του άγώνος των 100 χιλιομέτρων—Γαλλία)

ΣΟΥΤΤΕΡ
(Νικητής του ίππικού έραλτηρίου—Έλβετία)

ΧΟΥΤ
(Νικητής του άλματος επί κοντώ—Άμερικη)

ΓΚΑΡΕΤ
(Νικητής του δίσκου—Άμερικη)

ΣΜΑΛΛ

(Νικητής του ποδηλατικού δρόμου των 12 ωρών—Αυστρία)

ΚΟΝΝΟΛΥ

(Νικητής του άπλου άλματος—'Αμερική)

ΑΝΔΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

(Νικητής εις τους γυμναστικούς αγώνες — 'Ελλάς)

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

(Νικητής εις την σπαθασκίαν 'Ελλάς)

ΜΑΣΣΟΝ

(Νικητής του ποδηλατικού δρόμου των 2 και 10 χιλιομέτρων—Γαλλία)

ΚΛΑΡΚ

(Νικητής εις το άπλου άλμα — 'Αμερική)

ΚΑΡΑΣΕΒΔΑΣ

(Νικητής εις την σκεπτοβόλην—'Ελλάς)

Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

(Νικητής εις την σκεπτοβόλην—'Ελλάς)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
 (Νικητής του ποδηλατικού Μεγαθωνίου δρόμου — Έλλάς)

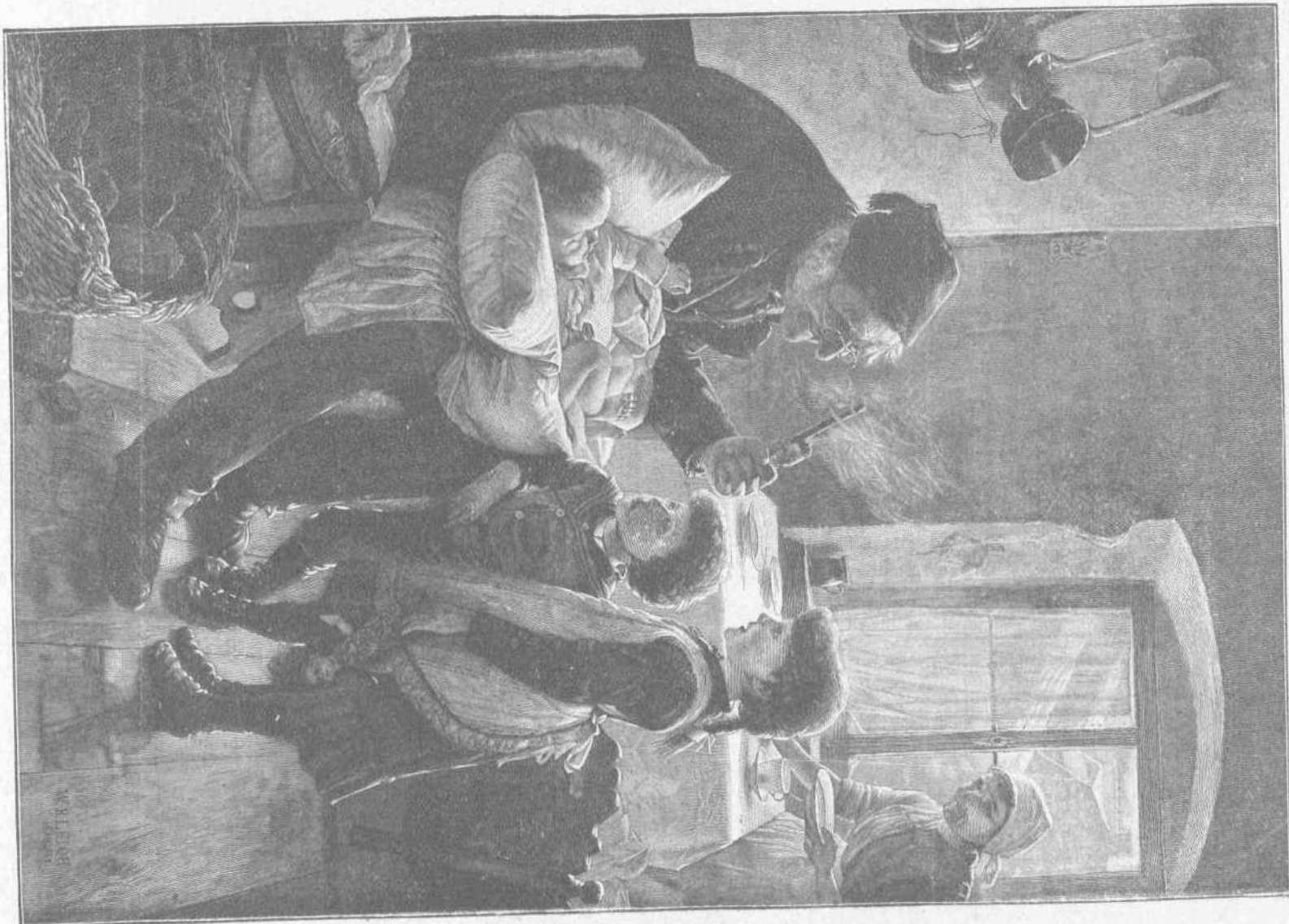

ΚΟΥΡΤΙΣ
 (Νικητής του δρόμου των 110 μ. — Αμερική)

ΒΟΥΡΚΕ
 (Νικητής εις τὸν δρόμον τῶν 100 καὶ τῶν 400 μ. — Αμερική)

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

"Αλκίης. (*Ἐν ἑξάφει*). Ἄ, ἐγὼ! ἐγὼ! ἐγὼ! Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἐμένα. Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τίποτα ἀκόμη, δὲν ἀπεφάσισα τί ποτε ἀκόμη, δὲν εἶδα τίποτε ἀκόμη... Μὲ ξεύρεις ἐμένα πόσω δύσκολα ἀποφασίζω καὶ πόσω εὐκόλα μετανῶ... Ἐκείνη τῇ στιγμή δὲν ξέρω τί θὰ ἔκανα... δὲν ξέρω. Ὅχι, Παυλῆ μου, δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη. Ἔθεσα μόνον τὰ ζητήματα, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔλυσα, δὲν τὰ ἔλυσα ὅχι... Ἄχ! καὶ πῶς;

Παυλῆς. (*Ἐγερόμενος*). ὦ, δυστυχία μου... Ἄλκη, τί ἐπαθες πάλι; Ἀλλοίμονον!

"Αλκίης. (*Συνεχίζω χωρὶς τὰ προσέη εἰς τὴν ἰστορίαν τοῦ Παυλῆ*). Ἐδῶ... εἶδῶ μέσα, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... μὲ αὐτὰ τὰ ἐπιπλα τάχαπημένα... μέσα στὴ φωλιά αὐτῆ τῇ ζεστῇ... (*Ἡ ἑξαφία του ἐπιτείνεται*). Θέ' μου! Θέ' μου! τί νὰ κάμῃ κανεὶς, τί νὰ κάμῃ... ὦ, τί σκοτάδι φοβερό... Παυλῆ φίλε μου, φίλε μου ἀγαπημένε! (*Πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας του*).

Παυλῆς. Ἄλκη μου, τί ἔχεις; Δέν μου λές ἐμένα; Τί τρέχει; (*Τὸν ἐγκαταλείπει*).

"Αλκίης. (*Ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ἀγκάλης του*). Τίποτα, τίποτα, Παυλῆ, σοῦ ἔρχομαι. Τίποτα ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσαι, ἀπὸ ὅ,τι ὑποπτεύεις... Ἡσύχασε, σὲ παρακαλῶ, Παυλῆ μου... (*Ἡ ἑξαφία πίπτει*).

Παυλῆς. Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν.

"Αλκίης. Οὐ, σὰ νὰ μὴν ἤξευρες τὰ νεῦρά μου καὶ τίς ἰδιοτροπίες μου. Μὲ τὴ φαντασία πλάττω ὑλόκληρο κόσμον δυστυχίας καὶ ἔρχεται στιγμή πού τὸν πέρνω γι' ἀληθινὸ... Αὐτὸ τὸ καταραμένον βιβλίον πού εἰδιόβαζα μού τὰ ἔκαμα ὅλα... Πίστευσέ με, Παυλῆ, καὶ προπάντων ἡσύχασε. (*Ἀκίετα ὁ κώδων τῆς εἰσόδου*). Ἐλα... ἀφήσαμε τὴν ὁμιλία μας στὴ μέση.

Παυλῆς. Κάποιος ἔρχεται.

"Αλκίης. Νά, ἔρχεται ἡ Κάκια. Ἡσυχία, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ μὴ ἐννοήσῃ τίποτα ἡ Κάκια. Νὰ ἰδῆς τί ὠραία πού προσποιῶμαι κ' ἐγὼ.

Παυλῆς. Παραξένα πράγματα. (*Κάθηνται καὶ εἰ δύο ἐν προσποιητῇ γυμνήῃ*).

Κάκια, Ἀντιγόνη. (*Εἰσέρχονται ἢ μία κατόπιρ τῆς ἄλλης ἐκ τῆς πύρας τὰ δεξιὰ θύρας μ' ἔνδυμα ἰσθμίου περιπάτου*). Ἄ, εἶδῶ εἰσθε;

"Αλκίης, Παυλῆς. Καλῶς ἤλθατε. Πῶς ἐπεράσατε; Κάτι νωρίς.

Ἀντιγόνη. Ναι, μὰ λείπουμε κ' ἀπὸ τίς τρεῖς.

Κάκια. Ὠραῖα· σεῖς δὲν βγήκατε διόλου;

"Αλκίης. Ὅχι· εἶχαμε μιὰ συζήτηση ἐδῶ καὶ βραδδιαχτήκαμε.

Ἀντιγόνη. Τί ἐλέγατε; (*Ἡ Ἀντιγόνη χαίρει τὸν Ἄλκην, ἡ Κάκια τὸν Παυλῆ καὶ κάθηνται*).

"Αλκίης. (*Μειδιῶν*). Κάτι πράγματα... πού δὲν εἶνε γιὰ γυναῖκες.

Ἀντιγόνη. Οἱ ἄνδρες! πάντα εἰ ἴδιοι! (*Πρὸς τὸν Ἄλκην*). Καὶ σὺ, κύριε, πού εἶσαι παντρεμένος δὲν ντρέπεσαι λιγάκι;

"Αλκίης. Πῶς; Καὶ σὺ καὶ ἡ γυναῖκούλά μου δὲν εἰσθε παντρεμένες; Καὶ ὅμως ὅσα λέτε ἡ δὴ σὰς, ἀμφιβάλλω ἂν μποροῦν νὰ τὰκοῦν ἄνδρες.

Παυλῆς. Ἡ γυναῖκες! πάντα ἡ ἴδιες! Κάκια. Μὲ συγχωρεῖς, κύριε! (*Γελοῦν*).

Ἀντιγόνη. Ἀλήθεια, ἐμάθατε τὸ ἀψυφὸ δυστύχημα;

"Αλκίης. Ὅχι.

Παυλῆς. Τί;

Ἀντιγόνη. Ὁ σιδηρόδρομος ἔκοψε ἓνα δυστύχησμένο γέρο πού βρέθηκε στὰ σιδηρὰ...

Παυλῆς. Ἦταν αὐτοκτονία;

Κάκια. Ποιὸς τὸ ξέρει; ἄλλοι λέγουν ἔτσι, ἄλλοι ἔτσι. Ὅλος ὁ κόσμος γι' αὐτὸ μιλεῦσε. Ἦταν γνωστὸς σὲ πολλούς.

"Αλκίης. Τί τὰξέως;

Κάκια. Μᾶλλον καλῆς. Νοικοκύρης. Μὰς εἶπαν τὸ ὄνομα, μὰ τὸ ξέχασα.

Ἀντιγόνη. Κουρουμπῆς... Κουμπουρῆς... ἓνα τέτοιο. Τὸν ἐλυπήθηκαν πολὺ.

"Αλκίης. (*Σιγῇ*). Καὶ ὅμως νὰ ἓνας εὐτυχῆς ἄνθρωπος. (*Δυνατὰ*). Γι' αὐτὸ εἰσθε ἔτσι εὐθymiς;

Ἀντιγόνη. (*Γελοῦσα*). Ὅχι δά· αὐτὴ ἦταν ἡ σκιά· ἀλλὰ εἶχε τόσῳ φῶς ἀπόψε ὅ περιπάτος!

"Αλκίης. Φῶς; Μπράβο, παιδιὰ μου. Κ' ἐγὼ φῶς θέλω. Δέν μάρεσκον παιδιὰ ἢ σκιές.

Κάκια. Ἐμένα μάρεσκον. Αὐτὴ ἡ ὠρα πού ἔχει σκιές δὲν σὰς ἀρέσει;

"Αλκίης. Μάρεσει! ἐμένα μάρεσει! ἔκαμα λάθος! Τώρα θὰ συμφωνῶ μὲ τὴ γυναῖκούλά μου. Φῶς; φῶς! Σκιά; σκιά! τελείωσε! (*Γελοῦν*).

Ἀντιγόνη. Πολὺ εὐθymiς εἶσαι ἀπόψε.

"Αλκίης. Καὶ πάντα! Τώρα θὰ εἶμαι εὐθymiς. Ἐξῶ γρίνια! Ἐκεῖνα τὰ σχέδια μὲ εἶχαν κάμει λιγάκι παραξένο. Τὰ ἔσπασα καὶ ἡσύχασα.

Κάκια. Ἄλλο πάλι αὐτό. Τὸ ξεύρετε πού ἔσπασα τὰ σχέδια;...

"Αλκίης. Τὸ ξεύρουν· τὸ ξεύρουν. Ἄν πρόκειται νὰ μὲ κάνουν παραξένο, στὸ διάβολο! (*Φαιδρῶς*). Νὰ σε πῶ, γυναῖκα. Πῶς θὰ μάγαπούσες καλλίτερα; Παραξένο ἢ καλόβολο;

Κάκια. Ἐγὼ τὸ ἴδιο σάγαπῶ καὶ ὅταν εἶσαι παραξένος καὶ ὅταν εἶσαι καλόβολος.

"Αλκίης. Τὸ ἴδιο;... Ἐ μὰ τότε δὲν εἶσαι δικαία... δὲν εἶσαι δικαία, παιδιὰ μου!

Παυλῆς. Σ' ἐκεῖνον πού ἀγαπᾷ κανεὶς δὲν ἐφαρμύζει καὶ πολλὴ δικαιοσύνη.

"Αλκίης. (*Τρυμάζων δὴθερ*). Ἀλλὰ; ἀδικία;!

Ἀντιγόνη. Ὅχι δά· ἐπιείκεια ἤθελε νὰ πῆ.

"Αλκίης. (*Ἡσυχῶν*). Ἄ, ναι. Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ πολλὴν ἐπιείκειαν. Εἶμαι τόσῳ δυστροπος καμμιά φορὰ! Ἀλήθεια, Κάκια μου;

Κάκια. Ἔτσι εἶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐργασίας.

"Αλκίης. Καὶ καλόβολοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀργίας!...

Κάκια. Μήπως κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι τὸ ἴδιο; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰς ἰδιοτροπίαις των.

"Αλκίης. (*Μετὰ χαρᾶς*). Ὡστε συμφωνεῖτε;

Κάκια. Ἐννοεῖται.

"Αλκίης. ὦ, τί καλὰ! κ' ἐγὼ νὰ συμφωνεῖτε θέλω. Μπράβο! (*Τὴν κτυπᾷ εἰς τὸν ὄμων σωπευτικῶς*).

Ἀντιγόνη. Ἐ, τώρα πού ἐσυμφώνησε τὸ ἀντρόγυνο, πάμε μεῖς, Παυλῆ. Εἶνε ὠρα.

Κάκια. Ὅχι δά! Μπᾶ!

Ἀντιγόνη. Μὲ περιμένει ὁ Φωκᾶς νὰ φάμε νωρίς καὶ νὰ πάμε στὸ θέατρο.

"Αλκίης. Ἄφ' οὗ εἶνε ἔτσι, καθήκον συζυγικὸν καὶ θέατρον μαζί... Ἀλλὰ δὲν θὰ φύγετε πρὶν παρωμε ἓνα ὀρεκτικό. (*Ἄρῳει τὸν κώδων*).

Κάκια. Ναι, ναι! (*Παρουσιάζεται ἡ Ἄρρα*).

"Αλκίης. (*Πρὸς τὴν Ἄρραν*). Τέσσερα ποτηράκια. (*Ἐγείρεται, λαμβάνει γιὰ ἄνη ἐκ τῆς σερταρίου τοῦ γραφείου καὶ τὴν ἀνογεῖ*). Εἶνε ὅπως διόλου ἰδιαίτερο καὶ ἐγὼ τὸ φυλάγω...

Ἀντιγόνη. (*Πρὸς τὸν Παυλῆν*). Θὰ ἔλθῃς ὅμως καὶ σὺ.

Παυλῆς. Ὅχι! Ἐγὼ ἀπόψε θὰ μείνω μὲ τὸν Ἄλκην. (*Ἡ Ἄρρα φέρει τὰ ποτήρια ἐπὶ τὸ σκον καὶ φεύγει*).

Ἀντιγόνη. Καὶ μὲν, σὲ θέλει ὁ Φωκᾶς. Ἄλλο δὲν μου ἔλεγε παρὰ νὰ ἔλθῃς στὸ σπίτι. Εἶνε ἀνάγκη.

Παυλῆς. Ὑστερα.

"Αλκίης. (*Γεμίξει τὰ ποτήρια*). Παυλῆ, πήγαινε, θα με ὑποχρεώσῃς. Δέν σε χρειάζομαι, ὅπως νομίζεις, ἀπόψε. Εἶμαι καλὰ, πολὺ καλὰ. Ἡ μελαγχολία μού πέρασε. Ἐσχίσα τὰ χαρτιά, ἔ, εἶνε ἄλλο; Δέν βαριέσαι! Τί ἀνόητοι φόβοι εἶνε αὐτοί; (*Ἡ Κάκια διανέμει τὰ ποτήρια. Ἐγείρεται*).

Παυλῆς. Ἄφησε· καλλίτερα νὰ μείνω.

"Αλκίης. Ἐ, μὰ ἐπὶ τέλους εἰσθε ἀνυπόφοροι! Δὲ θὰ μάρψετε καὶ λιγάκι μόνον μὲ τὴ γυναῖκά μου; (*Γελοῦν*). Πότε ὁ Κρίτων... πότε ὁ... Κρίτων, πότε ὁ... Κρίτων. (*Γελοῦν*) ἔ φθάνει παιδιὰ ἢ τυραννία! (*Λαμβάνει τὸ ποτήρι ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Κάκίας. Πρὸς αὐτὴν*): Αὐτὸ πού μὲ ποτίζεις ἐγὼ τὸ προσποιώμα.

Ἀντιγόνη. Εἰς ὑγείαν!

Παυλῆς. Εἰς ὑγείαν!

"Αλκίης. (*Στηρίζων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς σιδήρου του καὶ ὑψῶν τὸ ποτήριον διὰ τῆς δεξιᾶς*). Πίνω ὑπὲρ τῆς συζυγικῆς συμφωνίας καὶ μοναξιάς! (*Πίνων γελῶντες καὶ συγκροδόντες τὰ ποτήρια*).

Ἀντιγόνη. Λοιπόν, καληνύκτα σας! (*Ἀσπάζεται τὴν Κάκιαν καὶ θλίβει τὴν χεῖρα τοῦ Κωστῆ*).

(Ἐπιστὰ συνέχεια).